

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **Ing. N. J.**, bytem, proti žalovanému: **Velitel velitelství sil podpory**, se sídlem Boleslavská 929, Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2013, č.j. 259-3/2013-2280

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2013, č.j. 259-3/2013-2280, **se zrušuje** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **3000 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím velitele Velitelství sil podpory ze dne 29. 10. 2013, č.j. 259-3/2013-2280 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí náčelníka VZ 1284 Bystřice pod Hostýnem ze dne 9. 1. 2013, č.j. 60-4/2013-1284 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o zařazení do vyšší platové třídy. Prvostupňové rozhodnutí vycházelo z podkladového stanoviska Sekce personální Ministerstva obrany (dále jen „SP MO“) ze dne 15. 11. 2012, č.j. 427-2/2012-7542 (dále jen „stanovisko SP MO“), podle něhož zařazení systemizovaného místa zastávaného žalobcem do 12. platové třídy je oprávněné a plně v souladu s katalogem prací vojáků z povolání.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný především uvedl, že prvostupňový orgán postupoval správně, pokud nejprve postoupil žádost žalobce o zvýšení zařazení služebního místa žalobce z 12. do 13. platové třídy věcně příslušnému služebnímu orgánu, který platovou třídu 12 pro systemizované místo náčelník štábu Základny zdravotnického materiálu (dále také jen „ZZdrM“) prohlásil za správně tarifikovanou a odvolatele prostřednictvím služebních orgánů se svým závěrem seznámil. Náčelník VZ 1284 postoupením žádosti jednal v souladu s § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) přiměřeně dané situaci, neboť nevyřešení otázky tarifikace bránilo vydání jeho rozhodnutí a závěry přijatými SP MO byl v souladu s ustanovením § 57 odst. 3 SŘ vázán. Prvostupňový orgán podle čl. 4 rozkazu ministra obrany 44/2006 sice stanovuje plat podřízeným vojákům, avšak zařadit žalobce do vyšší platové třídy, než je pro příslušné systemizované místo stanovena tarifikací mu neumožňuje ustanovení čl. 5 citovaného rozkazu. Prvostupňový orgán tedy žádost žalobce zamítl oprávněně, neboť nemohl ani rozhodnout jinak. Dále uvedl, že žalovaný není ve věci zařazování systemizovaných míst do platových tříd oprávněn rozhodovat a jeho návrhy rovněž podléhají schvalovací pravomoci tarifikačního orgánu. Z výše uvedeného důvodu je žalovaný sám vázán závěrem SP MO, kterým byla platová třída 12 pro systemizované místo „náčelník štábu ZZdrM“ prohlášena za správně tarifikovanou. Vzhledem k tomu, že projednávaná žádost byla u věcně příslušného orgánu již jednou vyřešena a její podstata se nemění, rozhodl žalovaný tak, že úkony, které byly již dříve vykonány služebním prvostupňovým orgánem, neopakovat. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce shrnul genezi průběhu řízení v této věci a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný při svém rozhodování nezohlednil jeho námitky a celé své rozhodování opřel pouze o stanovisko SP MO, jehož úkon má charakter podkladového materiálu pro vydání rozhodnutí příslušným správním orgánem – vedoucím organizačního celku. Podle názoru žalobce tedy žalovaný nekritiky převzal názor tarifikačního orgánu, ačkoliv při porovnání platové třídy náčelníka ZZdrM (13. platová třída) a náčelníka štábu ZZdrM (12. platová třída) je zcela očividný rozpor mezi finančním ohodnocením těchto osob, čímž došlo k porušení přílohy nařízení vlády č. 223/2010 Sb., kde jsou taxativně uvedeny funkce náčelníka základny a náčelníka štábu ve stejné platové třídě. Dále žalobce namítal i procesní vady napadeného rozhodnutí spočívající zejm. v tom, že mu správní orgány nedaly možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním, jak to stanoví ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, a nebyl ani vyrozuměn o provádění důkazů podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu. Z uvedených skutečností podle žalobce vyplývá, že byl přímo zkrácen na svých majetkových právech a současně při uplatňování nároku byl zkrácen na svých procesních právech. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečného posouzení skutkového stavu věci a bez přihlédnutí k příloze nařízení vlády č. 223/2010 Sb. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření** k žalobě uvedl, že stanovení výše platu vojáka z povolání se od 1. 6. 2012 provádí formou personálního rozkazu podle § 145a zákona o vojácích z povolání před jeho novelizací č. 122/2012 Sb. pak formou platového výměru podle § 20a zákona o platu. Personální rozkaz ve věcech platových je rozhodnutí vydávané z moci úřední a lze proti němu brojit odvoláním ve lhůtě 5 dnů. Platový výměr je rozhodnutím sui generis, byl vydáván rovněž z moci úřední a bylo proti němu možno brojit odvoláním ve lhůtách stanovených SŘ (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 10/2013-21). Poslední platový výměr byl žalobci vydán dne 9. 6. 2011, jímž byl žalobce

zařazen v 12. platové třídě. Voják z povolání je podle § 4 zákona o platu zařazen do platové třídy na základě druhu práce a v jeho rámci na něm požadovaných nejnáročnějších prací, a to v souladu s § 3 nařízení vlády o platových poměrech a bodu VI. podbodu 1 části A přílohy k nařízení vlády č. 223/2010 Sb., o katalogu prací vojáků z povolání, ve znění účinném ke dni 1.1. 2011. Podle popisu pracovní činnosti žalobce ze dne 20. 10. 2010 (poslední pracovní náplň) příslušely činnosti žalobce právě do 12. platové třídy na základě v popisu uvedené charakteristiky *„řízení a všestranné zajišťování úkolů v rámci základny zdravotnického materiálu s působností do celé organizační struktury, a to se zásadním vlivem na připravenost, plánované řízení, zajišťování plnění úkolů v oblasti zodpovědnosti náčelníka štábu základny zdravotnického materiálu.“* K ostatním činnostem v popisu pracovní činnosti uváděním přísluší nižší platové třídy. Žádost žalobce o zařazení do vyšší platové třídy doručená dne 15. 10. 2012 není žádostí ve smyslu § 45 SŘ a nevede se o ní řízení podle § 44 SŘ. Tuto žádost je tedy možno posuzovat pouze jako podnět k zahájení řízení podle § 42 SŘ. Toto řízení bylo v případě žalobce zahájeno a proběhlo, byť s určitými a posléze odstraněnými pochybeními. Prvostupňové rozhodnutí jakož i napadené rozhodnutí jsou podle názoru žalovaného meritorně správná a obsahují všechny formální náležitosti zákonem stanovené. Žalovaný návrh zdůraznil, že podstata požadavku žalobce na stanovení vyšší platové třídy spočívá na dvou domněnkách žalobce, a to: a) základna zdravotnického materiálu není zdravotnickou základnou ani útvarem na úroveň základny postaveným, ale základnou logistiky s celoarmádní působností; b) zástupce náčelníka základny má nárok na stejnou platovou třídu jako náčelník základny. K názoru žalobce ad a) žalovaný uvedl, že popis pracovní činnosti žalobce ani popis pracovní činnosti jeho tehdejšího nadřízeného pplk. Ing. S. L. neobsahují takové činnosti, které by nasvědčovaly tomu, že základna zdravotnického materiálu je útvarem srovnatelným se základnou logistiky s celoarmádní působností nebo jinými útvary zmiňovanými v bodě VII. části A přílohy k citovanému nařízení vlády. Činnost a význam základny zdravotnického materiálu nelze srovnávat s činností brigády nebo letecké základny. K názoru žalobce ad b) pak je nutno podotknout, že zástupce vedoucího pracovníka má nárok na příplatek za zastupování v případě, že zastupování trvá po dobu delší čtyř týdnů. Nárok na stejnou platovou třídu jako zastupovaný vedoucí pracovník podle platné právní úpravy zástupce nemá. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V **replíce** k vyjádření žalovaného žalobce především uvedl, že nepodal odvolání proti platovému výměru ze dne 9. 6. 2011 proto, že v této době bylo odměňování vedoucích zaměstnanců nastaveno v mezích zákona. Rozpor v zařazení do platových tříd nastal až s uvedením pplk. S. L. do funkce náčelníka Základny zdravotnického materiálu, tzn. od 1. 8. 2011, neboť nový náčelník základny byl oproti žalobci zařazen do 13. platové třídy. Na tento rozpor žalobce nejdříve upozornil náčelníka základny a následně nadřízené Velitelství sil podpory, pročez žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že proti svému zařazení do platové třídy nijak nebrojil. Dále žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného o odstranění chyb ve správním řízení, neboť nebyl vyslechnut, přizván k provádění dokazování a nebyl ani ex post seznámen s obsahem správního spisu. Podle názoru žalobce se základna zdravotnického materiálu považuje pro účely tarifikační za základnu logistiky s celoarmádní působností, což mu bylo také sděleno ze strany nadřízeného orgánu – velitele Velitelství sil podpory, čemuž svědčí i skutečnost, že pplk. Ing. S. L. byl bez problémů zařazen do 13. platové třídy, a tudíž jeho zařazení muselo být schváleno i Sekcí personální Ministerstva obrany. Žalobce nechce srovnávat činnost a význam Základny zdravotnického materiálu s činností brigády nebo letecké základny, ale srovnává ji s ostatními logistickými základnami s celoarmádní působností a je toho názoru, že její činnost a význam je plně srovnatelný, eventuálně s útvary brigádního typu. Žalobce však nenamítá, že by měl být zařazen do stejné platové třídy

z důvodu zastupování, nýbrž proto, že funkce náčelníka základny a náčelníka štábu jsou ve stejné platové třídě.

Ze **správního spisu** vedeného ve věci žalobce vyplývají následující okolnosti relevantní pro posouzení věci.

Žalobce požádal dopisem ze dne 13. 10. 2012 prvostupňový orgán o zařazení do vyšší platové třídy, konkrétně ze 12. do 13. platové třídy podle katalogu prací vojáků z povolání, a to se zpětnou účinností v délce trvání tří let. Prvostupňový orgán předložil dopisem ze dne 16. 10. 2012 tuto žádost veliteli vojenského útvaru 2280 v B. nad L.-S. B. Ten žádost předložil SP MO k vyjádření, která dopisem ze dne 15. 12. 2012 sdělila veliteli sil podpory, že v souladu s nařízením vlády č. 223/2010 Sb., o katalogu prací vojáků z povolání se výkon činností náčelníka štábu základny zdravotnického materiálu jednotně zařazuje do 12. platové třídy. Popisy pracovní činnosti, které byly předloženy SP MO k tarifikaci, tomuto zařazení plně odpovídají. Proto bylo zařazení služebního místa žalobce do 12. platové třídy oprávněné.

Žalobce sdělil prvostupňovému orgánu dopisem ze dne 11. 12. 2012, že bere na vědomí vyjádření SP MO ve věci své žádosti o zařazení do vyšší platové třídy, nicméně očekává vydání rozhodnutí podle správního řádu ve lhůtách jím stanovených. Na to velitel základny č. 1284 vydal prvostupňové rozhodnutí ze dne 9. 1. 2013, v němž vycházel z toho, že podkladem pro rozhodnutí je sdělení ředitele SP MO, že zařazení žalobce do 12. platové třídy je oprávněné a plně v souladu s katalogem prací.

Prvostupňové rozhodnutí pak bylo nejprve na základě odvolání žalobce ze dne 2. 2. 2013 zrušeno pro nicotnost rozhodnutím žalovaným (velitelem Velitelství sil podpory) ze dne 28. 3. 2013, č.j. 259-3/2013-2280, nicméně na základě přezkumného řízení provedeného Náčelníkem Generálního štábu Armády ČR bylo toto rozhodnutí o odvolání žalobce zrušeno a věc byla vrácena veliteli sil podpory jako odvolacímu správnímu orgánu. Ten následně rozhodl o podaném odvolání znovu a vydal napadené rozhodnutí o jeho zamítnutí, které je předmětem přezkumu v nyní probíhajícím soudním řízení.

Ve správním spisu jsou založeny v kopiích jednak platový výměr žalobce ze dne 9. 6. 2011, z něhož vyplývá, že žalobce byl zařazen podle § 2 až § 5 a § 6 a § 7 nařízení vlády č. 565/2006 Sb., o platových poměrech vojáků z povolání do 12. platové třídy. Z popisu pracovní činnosti žalobce na systemizovaném místě „náčelník štábu“ vyplývá, že úkolem žalobce je zejm. řízení a všestranné zajišťování úkolů v rámci základny zdravotnického materiálu s působností do celé organizační struktury, a to zásadním vlivem na připravenost, plánované řízení, zajišťování plnění úkolů v oblasti zodpovědnosti náčelníka štábu Základny zdravotnického materiálu, zastupování náčelníka základny v době jeho nepřítomnosti, řízení zajištění ochrany utajovaných informací řízení plnění úkolů logistického zabezpečení základny atd.

Dále je ve správním spisu založen jako podklad i rozkaz ministra obrany ze dne 20. 12. 2006, č. 44 (RMO č. 44/2006) v znění pozdějších změn a doplnění, podle jehož čl. 3 odst. 4 platilo, že vojákovi určuje plat vedoucí organizačního celku, u kterého je voják služebně zařazen. Je-li u organizačního celku více nákladových středisek, může vojákovi, o kterém to rozhodl vedoucí organizačního celku, určovat plat vedoucí nákladového střediska, pověřil-li ho současně ministr obrany nakládat s veřejnými prostředky jako příkazce operace. Vedoucímu organizačního celku určuje plat jeho přímý nadřízený. Podle čl. 3 odst. 5 citovaného rozkazu platí, že požadované práce vojákovi stanovuje vedoucí organizačního

celku v popisu pracovní činnosti. Vojáka nelze zařadit do vyšší platové třídy, než která byla tarifikační stanovena pro příslušné systemizované místo. Tarifikační se ve smyslu čl. 2. citovaného rozkazu rozumí proces, kterým se na základě popisů pracovní činnosti přiřazují platové třídy pro jednotlivá systemizovaná místa stanovená tabulkami počtů. Nepřiřazují-li se platové třídy centrálně pomocí informačního systému, je vedoucí organizačního celku rezortu Ministerstva obrany odpovědný za včasné předložení návrhu tarifikace, a to služebním postupem příslušnému tarifikačnímu orgánu spolu s popisy pracovní činnosti jednotlivých systemizovaných míst.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 ve spojení s § 76 s. ř. s.), neboť shledal, že napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, pro které je nutno je zrušit ve smyslu § 76 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud považuje za nutné úvodem přehledně shrnout právní úpravu, podle níž bylo ve věci služebními orgány rozhodováno a podle níž také je třeba napadené rozhodnutí podrobit soudnímu přezkumu. Přitom krajský soud rovněž přihlížel k relevantní judikatuře správních soudů vztahující se k otázkám služebního poměru vojáků z povolání, zejména pak rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v těchto věcech.

Podle ustanovení § 153 odst. 1,2 zákona o vojácích z povolání platí, že voják může podat ve věcech výkonu služby a ve věcech služebních vztahů podle tohoto zákona žádost nebo stížnost. Žádost nebo stížnost vojáka se podává písemně nadřízenému nebo služebnímu orgánu. Žádost nebo stížnost vojáka vyřizuje podle jejího obsahu nadřízený voják nebo služební orgán. Stížnost vojáka nesmí vyřizovat nadřízený nebo služební orgán, vůči kterému stížnost směřuje; vyřizuje ji nadřízený toho nadřízeného nebo nadřízený služební orgán toho služebního orgánu, vůči kterému směřuje. Podle § 145a odst. 1 písm. m) a n) téhož zákona s účinností od 1. 6. 2012 (v důsledku nabytí účinnosti novely zákonem č. 122/2012 Sb.) platí, že personálním rozkazem se rozhoduje ve věcech služebního poměru o poskytnutí platu, n) poskytnutí platu ve zvláštních případech. Podle ustanovení § 144 téhož zákona v rozhodném znění platilo, že nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení ve věcech služebního poměru správní řád, s výjimkou § 10 až 12, § 14, části druhé hlavy XI a § 175.

Platové náležitosti vojáků z povolání byly upraveny až do účinnosti novely zákona č. 332/2014 Sb. (tj. do dne 30. 6. 2015) jednak zákonem o vojácích z povolání (§ 66 a násl. tohoto zákona), jednak zákonem č. 143/1992 Sb. o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových organizacích (dále jen „zákon o platu“). Podle ustanovení § 23 odst. 1 písm. b) zákona o platu v rozhodném znění platilo, že *vláda stanoví nařízením katalogy prací a kvalifikační předpoklady v souladu s charakteristikami platových tříd včetně způsobu zařazování do těchto tříd, stupnice platových tarifů a způsob jejich určení*. Podle ustanovení § 20a zákona o platu v rozhodném znění platilo, že *zaměstnavatel je povinen vydat*

zaměstnanci nejpozději v den nástupu do práce platový výměr. Platovým výměrem se rozumí písemná informace o platové třídě, do které je zaměstnanec zařazen, a o výši platového tarifu a ostatních pravidelně měsíčně poskytovaných složek platu. Dojde-li ke změně výše některé složky platu uvedené v platovém výměru, je zaměstnavatel povinen tuto skutečnost zaměstnanci oznámit včetně zdůvodnění, umožňuje-li to výkon služby zaměstnance, nejpozději v den, kdy změna nabývá platnosti. V ostatních případech je tak povinen učinit v nejbližším vhodném termínu. K provedení tohoto ustanovení zákona o platu bylo vydáno nařízení vlády č. 565/2006 Sb., o platových poměrech vojáků z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen nařízení vlády č. 565/2006 Sb., zrušeno s účinností od 1. 7. 2015). Podle ustanovení § 3 odst. 1 tohoto nařízení v rozhodném znění platilo, že zaměstnavatel zařadí vojáka podle § 4 odst. 1 zákona do platové třídy, ve které je podle nařízení vlády, kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady (dále jen "katalog prací") zařazena nejnáročnější práce, jejíž výkon zaměstnavatel na vojákově požaduje. Pokud není tato práce v katalogu prací uvedena, zařadí zaměstnavatel vojáka do platové třídy, ve které jsou v katalogu prací zahrnuty práce s ní porovnatelné z hlediska složitosti, psychické a fyzické náročnosti. Podle § 3 odst. 2 téhož nařízení platilo, že zaměstnavatel zařadí vojáka do platové třídy, pokud pro výkon práce zařazené v této platové třídě splňuje kvalifikační předpoklady.

Katalog prací vojáků z povolání byl obsažen s účinností od 1. 1. 2011 v nařízení vlády č. 223/2010 Sb., kde bylo v § 2 odst. 2 stanoveno, že práce vojáků z povolání zařazené do sedmé až patnácté platové třídy stanoví katalog prací vojáků z povolání uvedený v příloze k tomuto nařízení. Ustanovení § 2 odst. 3 tohoto nařízení dále obsahovalo příkaz užití analogie pro práce vojáků z povolání, která není stanovena v katalogu prací vojáků z povolání. Ze srovnání právní úpravy popisu prací podřaditelných do 12. a 13. platové třídy (bodů VI. a VII. přílohy tohoto nařízení) vyplývá, že se v určitém rozsahu překrývají. Dvanáctá platová třída je určena v bodě 1. pro **řízení, velení a všestranné zajišťování úkolů zdravotnické základny nebo vojenského útvaru jí na roveň postaveného (velitel, zástupce velitele, náčelník štábu)**, v bodě 7. pak pro **Řízení rozhodujících podsystemů v rámci základny logistiky s celoarmádní působností (náčelník odborných činností)**. Třináctá platová třída je mj. určena v bodě 1. pro **řízení, velení a všestranné zajišťování úkolů brigády, letecké základny, základny komunikačních a informačních systémů s celoarmádní působností, Hradní stráž, Posádkového velitelství Praha a základny logistiky s celoarmádní působností (velitel, náčelník, zástupce velitele, zástupce náčelníka, náčelník štábu)**.

Krajský soud se nejprve při svém posouzení věci musel zabývat procesní stránkou věci a vyhodnotit, zda se služební orgány nedopustily takového procesního pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud předně vycházel z ustanovení § 145a odst. 1 písm. m) a n) zákona o vojácích z povolání, který počítá s tím, že ve věcech platu a zvláštního platu rozhoduje služební orgán tzv. personálním rozkazem, a to tehdy, nebylo-li o něm rozhodováno platovým výměrem ve smyslu § 20a zákona o platu (s účinností do 30. 6. 2015). K témuž závěru dospěl i Náčelník generálního štábu v rozhodnutí, jímž bylo původní rozhodnutí o odvolání žalobce zrušeno a věc mu byla vrácena k novému rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že žalobce požádal ve smyslu § 153 zákona o vojácích z povolání o zvýšení svého platu, o čemž mělo být služebními orgány rozhodováno v režimu § 145 písm. m) zákona o vojácích z povolání personálním rozkazem. Personální rozkaz obsahuje, kromě obecných náležitostí rozhodnutí podle správního řádu, služební zařazení vojáka a jeho osobní číslo. Tato forma rozhodnutí služebního orgánu je prvním úkonem v řízení, přičemž v tomto případě zákon předpokládá její odůvodnění (§ 145a odst. 3 věta první zákona o vojácích z povolání), neboť se nejedná o

výslovně uvedenou výjimku z této povinnosti, které jsou vypočteny ve větě druhé tohoto ustanovení. Lhůta k podání odvolání činí ve smyslu § 145a odst. 6 tohoto zákona pouze 5 dnů.

Žalovaný velitel Velitelství sil podpory byl tedy ve smyslu závazného právního názoru Náčelníka generálního štábu povinen posuzovat vydané prvostupňové rozhodnutí z hlediska náležitostí postupu podle citovaných ustanovení. Prvostupňové rozhodnutí však bylo vydáno podle § 153 zákona o vojácích z povolání, tedy v režimu projednávání žádostí a stížností, v němž zákon nepředpokládá vydání správního rozhodnutí ve věcech služebního poměru, ale pouhé „vyřízení stížnosti“. Odkázal-li se prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí na § 153 odst. 4 zákona o vojácích z povolání per argumentum a contrario, v kterémžto ustanovení je upraveno vyřízení stížnosti vojáka pro případ, že je tato shledána důvodnou či částečně důvodnou, kdy je služební orgán povinen učinit služební orgán opatření k nápravě. Krajský soud je toho názoru, že per argumentum a contrario není možné ani logicky ani právně dovodit, že v případě shledání stížnosti zcela nedůvodné je třeba vydat správní rozhodnutí ve věcech služebního poměru. I pro tento případ totiž platí ustanovení § 153 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, podle něhož o výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě se učiní záznam do spisu; voják bude vyrozuměn jen tehdy, jestliže o to požádal. Kromě toho ve stížnostním režimu zákon neumožňuje podat odvolání, ale ve smyslu § 153 odst. 5 tohoto zákona může podat žádost o přešetření vyřízení stížnosti. K tomu krajský soud poukazuje na to, že i analogická úprava stížnosti obsažená v § 175 SŘ (jejíž použitelnost je ovšem pro řízení ve věcech služebního poměru vojáků z povolání výslovně vyloučena), je konstruována velmi podobně a rovněž nepředpokládá vydání správního rozhodnutí ve smyslu § 9 a § 67 SŘ, ani podání odvolání (viz k tomu např. Průcha, P. Správní řád s poznámkami a judikaturou. Praha: Leges, s.r.o., 2012, s. 446). Je třeba tedy uzavřít, že v posuzované věci se nepochybně jednalo obsahově o žádost, nikoliv o stížnost, o níž měl rozhodovat prvostupňový orgán příslušný k rozhodování ve věcech platových náležitostí vojáků ve služebním poměru, přičemž mělo být rozhodnuto formou personálního rozkazu, jak to předpokládá § 145a písm. m) zákona o vojácích z povolání. Krajský soud k tomu ještě dodává, že jelikož je řízení o vydání personálního rozkazu vázáno na zahájení z moci úřední (ex officio), neboť o platových náležitostech vojáků z povolání se standardně takto rozhoduje (platový výměr se vydává rovněž z moci úřední), bylo třeba žádost žalobce vnímat minimálně jako podnět k zahájení tohoto řízení.

Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž nezohlednil zmíněná procesní pochybení prvostupňového orgánu, postupoval nezákonně. Podle ustanovení § 89 odst. 2 SŘ ve spojení s § 144 zákona o vojácích z povolání platí, že odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci bylo vydáno správní rozhodnutí v režimu vyřizování žádostí a stížností, kde se vydání rozhodnutí zákonem nepředpokládá, a nedošlo k vydání personálního rozkazu, který měl být vydán ve smyslu § 145a odst. 1 písm. m) zákona o vojácích z povolání, došlo k vadě řízení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé a pro niž měl žalovaný napadené prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Prvostupňové rozhodnutí sice nebylo nicotné, neboť náčelník vojenského zařízení č. 1284 měl pravomoc rozhodnout o této věci, nicméně učinil tak v nesprávném procesním postupu a nesprávnou formou [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Krajský soud dále dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí rovněž trpí nepřezkoumatelností ve vztahu k důvodům, o něž se opírá. Krajský soud má za to, že pro věc klíčový je výklad popisu prací podřaditelných do 12. a 13. platové třídy, tedy bodů VI. a VII. přílohy katalogu prací vojáků z povolání. K tomu předpokládají interní předpisy Armády ČR (konkrétně čl. 2 odst. 3 a čl. 3 odst. 4 a 5 RMO č. 44/2006), že služební orgán při stanovení platu vojáka z povolání vychází z určení platové třídy pro příslušné systemizované místo tarifikačním orgánem, kterým se rozumí Ředitelství personální podpory sil podpory a výcviku, sekce personální Ministerstva obrany (SP MO). Obecně lze vycházet z toho, že rozkazy a další interní akty řízení Armády ČR dotvářejí právní úpravu jejího fungování v konkrétnější rovině, ale nesmějí být v rozporu se zákonem či jiným právním předpisem, což vyplývá jak ze zásady zákonnosti působení státní moci, tak i ze samotného zákona o vojácích z povolání (viz k tomu kupř. § 48 odst. 1 písm. a), § 48 odst. 2 tohoto zákona). Služební orgán rozhodující o stanovení platu vojáka z povolání je tedy povinen řídit se stanoviskem tarifikačního orgánu jako podkladem pro své rozhodnutí za podmínky, že jeho vyjádření o určení platové třídy je v souladu s katalogem prací vojáků z povolání (nařízením vlády). Výklad právních předpisů musí být v takovém personálním rozkazu, kterým se rozhoduje o sporné právní otázce, dostatečně přezkoumatelně a přesvědčivě odůvodněn. K tomu krajský soud dodává, že vyjádření SP MO rozhodně nemá znaky závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 SŘ, kterým by byl služební orgán striktně vázán pro výrokovou část rozhodnutí, jelikož vázanost služebního orgánu by musela být explicitně stanovena zákonem. Nelze proto souhlasit s právním názorem žalovaného, že ani prvostupňový orgán ani on sám nebyli oprávněni učinit si úsudek o tarifikaci příslušného systemizovaného místa. Odkaz žalovaného na ustanovení § 57 odst. 3 SŘ, podle něhož je správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popř. předběžně vykonatelné, není rovněž případný, neboť předmětné vyjádření SP MO nemůže být rozhodně považováno za rozhodnutí o předběžné otázce. Služební orgán byl při rozhodování vázán zejm. nařízením vlády č. 565/2006 Sb., z něhož vyplývá (§ 3 odst. 1, 2), že o zařazení systemizovaného místa do platové třídy rozhodují jednak kvalifikační předpoklady vojáka z povolání, ale také kritérium nejnáročnější práce, která je obsažena v popisu práce daného systemizovaného místa.

Pokud žalobce požadoval zařazení do vyšší platové třídy, bylo z tohoto pohledu rozhodující právě zodpovězení otázky, zda nejnáročnější práce obsažená v jeho popisu práce odpovídá svým významem a smyslem pracím uvedeným v katalogu prací ve 12. anebo 13. platové třídě. K této úvaze byly služební orgány povinny jak v prvostupňovém, tak i v napadeném rozhodnutí, avšak tato úvaha v těchto rozhodnutích úplně chybí. Místo toho se oba služební orgány pouze odkázaly na vyjádření SP MO o tarifikaci systemizovaného místa „náčelník štábu Základny zdravotnického materiálu“ v B. pod H., kterým se cítily být bezvýhradně vázány. Je zásadní vadou napadeného rozhodnutí, že tuto otázku ponechává stranou, neboť pokud katalog prací stanovil stejnou platovou třídu jak pro funkci velitele základny, tak i pro funkci náčelníka štábu (ať již zdravotnické základny nebo vojenského útvaru jí na roveň postaveného ve 12. platové třídě, anebo základny logistiky s celoarmádní působností v 13. platové třídě), pak je třeba hodnotit žalobcovu námitku, že jeho nadřízenému veliteli základny ing. pplk. S. L. byla stanovena 13. platová třída, jako zásadní. Tuto námitku ovšem byl povinen zodpovědět žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v tomto ohledu poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nařízení o katalogu prací a jeho aplikace v prostředí zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, obsažený zejm. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 4 Ads 119/2011-70 a v rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 6 Ads 93/2008-107, v nichž je vyzdvížena role kritéria nejnáročnější práce při kvalifikaci určitého služebního místa pod určitou platovou třídu. Vzhledem k obdobnosti právní úpravy katalogu prací i služebního poměru lze podle názoru krajského soudu z těchto právních názorů analogicky vycházet. Povinností služebního orgánu je tedy v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně zdůvodnit, proč služební orgán považuje systemizované místo podřaditelné pod určitou platovou třídu, a stejně tak specifikovat, podle kterého kritéria vycházejícího z popisu práce vojáka z povolání takto služební orgán usoudil. Krajský soud závěrem své argumentace poukazuje na ustanovení § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, který přikazuje dodržovat zásadu rovnosti (zákazu nedůvodného rozlišování) rovněž v otázkách odměňování vojáků z povolání, již je třeba brát při každém rozhodování v této oblasti v potaz.

Krajský soud souhrnně konstatuje, že jak žalovaný, tak i prvostupňový orgán se při vydání rozhodnutí v této věci dopustily takových pochybení, které je třeba podřadit pod důvody pro zrušení správního rozhodnutí obsažené v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s., tedy pod nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Těmito vadami trpí shodně jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvostupňové.

Na základě shora uvedeného krajskému soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány budou v dalším řízení vázány právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V dalším řízení budou služební orgány povinny znovu posoudit žádost žalobce o zvýšení platové třídy a vydat personální rozkaz ve smyslu § 145a odst. 1 písm. m) zákona o vojácích z povolání a toto rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnit, zda systemizované služební místo žalobce náleželo v období výkonu služby žalobce do 12. či 13. platové třídy.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Proto mu byla přiznána náhrada nákladů v této výši, jak je ve výroku II. tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu